

Morajló férfihangok fogadtak, mikor beértem a Jakab Antal Házba. Minden folyosó falát férfiak támasztották és kisebb csoportokba tömörülve beszélgettek.

Ahhoz, hogy elérjek a nagyteremhez többször be kellett mennem egy-egy férfikör közepébe. Ezek hangulat hullámok voltak a javából:

Kaptam a sztorizgatók felhőjéből, majd az "én beszélek, ti hallgattok" körből, volt szelíden filozofáló társaság is, akadt böcsületes székybeszéd, de amikor valaki megpillantva engem „nocsak, farkasok közé bárány is került” megjegyzéssel illetett, na akkor már tudtam, hogy jó helyen járok.

Férjek és apák lelki hétvégéjén vettem részt Csíksomlyón, ahova nemcsak Csíkból, hanem egész Erdélyből érkeztek férfiak. Kilenc éve rendez ilyet a Gyulafehérvári Családpasztorációs Központ és az érdeklődés minden évben 100 fölé emeli a résztvevők számát.

A széky férfi és az érzelmei

A rendezvény előtti napokban a szervezőktől érdeklődtem és ők bizton állították, hogy javarészt

székelyföldi férfiak vesznek részt a rendezvényen, mondhatni a száz fölött érkezők jönnek Kolozsvárról, Nagyváradról, Szatmárról, Brassóból stb.

Ezzel személy szerint úgy voltam, hogy hiszem ha látom, és még egy dolog hihetetlennek tűnt számomra: az, hogy **a székely férfi napokon keresztül beszél magáról**, az érzelmeiről, meghallgatja férfitársait és minden törekvésével azon van, hogy magán változtatva tegyen a nőért, a gyerekekért és közösségéért.

Az, hogy volt ott egy századnyi székely az már az első 10 percben kiderült, de ahhoz, hogy a székely férfi nyíltan beszél az érzéseiről, ahhoz be kellett pófátlankodnom a zártkörű műhelymunkákra.

Hangulatok öt műhelymunkáról

Többször végigfutott a hátamon a hideg, miközben az önkéntesség és lovagiasság csoportban hallgathattam egy férfit könnyes szemmel arról a megéléséről mesélni, mikor rájött, hogy neki férfiként a családi nehézségek közepette **nem kell Istent játszani**.

Amikor végre sikerült elengednie azt, hogy mindent neki kell megoldani még ha összeroppan is, akkor tulajdonképpen rátalált saját hitére és rájött, hogy nincs egyedül, hogy vallás ide vagy oda, de Gondviselés létezik.

„Ha őszinte akarok lenni nekem a munkám mellett se hobbira, se azon való elmélkedésre nincs időm, hogy mit érzek hivatásomnak.”

A felnőtt férfi megszületése az apában tematikájú műhelymunkán egyetlen férfi mondta, hogy neki a munkája azonos a hivatásával. Döbbenetes volt szembesülni azzal, hogy

hány férfi adja fel a hivatását

azért, hogy a családjának stabil jövedelemforrása legyen.

Később jó volt látni, hogy ugyanezek a férfiak milyen jól esően beszélnek apatársaiknak arról, hogy az ő gyerekekük mit imád csinálni.

A férfi „fegyvertára” és harc a kereszténységben műhelymunkán helyet kapott egy történelmi ismertető is, ami kellő teret engedett a férfi tudálékosság kibontakozásának és amíg ott voltam nem tördelte senki a kezét, hogy magából megosszon bármit is. Amolyan „Végre!” felszusszanásnak éreztem az ottani légkört. Mintha az objektív téma könnyített volna a lelkes, de nem túl lelkizős férfikörön.

A közösségkovácsolók és kalákázók műhelymunkáján

a vásárhelyi Sátorfa férfiközösség mutatta be nyolc éves összetartásuknak nehézségeit és jól működő példáit. Ez indított vitát a közös összefogás módjairól, hiányosságairól és nehézségeiről.

Felmerült az igény az önkéntes gazdasági tanácsadásra és vagyonszövetségek létrehozására. Ott tudtam meg, hogy léteznek olyan közösségek, akiknek tagjai tizedet fizetnek a jövedelmükből minden hónapban, azért, hogy másokon segíthessenek. Időközben pár férfiélmény is terítékre került a kalákás történetek mesélésével és ropogósan nevető hangulatot adott az ottani hangulatnak.

Megérintett és valamiféle reményt adott vissza számomra az, ahogy idős és fiatal apák minden igyekezetükkel azon voltak, hogy összerakják **mit is tehetnek lányaikért**.

Mindenki tapasztalata fontos volt és lépésről lépésre kerekedtek ki a közösen jónak tartott megoldások az *Apák és Lányaik* műhelymunkán. Ebbe a terembe épp akkor léptem be, amikor arról beszéltek a férfiak, hogy **milyennek szeretik a nőket és hogyan válhat lányukból is ilyen nő**.

Nem tudom érkezésemmel vagy tervezetten, de a női jó tulajdonságok keresése nem folytatódott, alighogy elcsíptem egyet: „Legyen jó kedélyű!”.

Erő zavar nélkül

Kertész Tibor, aki a rendezvény egyik elindítója és a szervezésben azóta is alapember saját példájából kiindulva látta meg az igényt arra, hogy a férfiak együttléte a lelkiiségben hiánycikk.

Elmondása szerint kézdivásárhelyi „nagyon székel legényként” **nehezen tudott kimászni azokból a belénevelt sémákból**

, hogy egy férfi milyen kell legyen és hogyan reagálhat egy élethelyzetre.

Első körben tudta, hogy kemény dió lesz az, ami szervezetükön belül a nők számára már akkor sikeresen működött. Aztán egyik évben szintén ezen a rendezvényen, megtapasztalta 150 férfi zengő énekének erejét, na akkor múlt el minden kételye és utólag a hálát is megkapta a sokszor erőn felüli szervezésért.

Bár nehéz elismernem, de olyat, hogy idő előtt elkezdődik egy program, ritkán tapasztaltam, ezért biztos van némi általánosítható abban a bizonyos női öt percben.

Aztán nem tudom lovagiasságból vagy rivalizálásból, de a hétköznapiakban ritkán adódik úgy, hogy **öt férfi egyszerre akarjon ajtót nyitni nekem**. Itt az is többször megtörtént, pedig diktafonnal és fényképezőgéppel a kezemben biztosak lehettek benne, ez a bárány nem fog hallgatni.